

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΟΥ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Σε μία μελλοντική κοινωνία, πολλά χρόνια μπροστά από τη δική μας, έχουν αλλάξει πολλά πράγματα. Η τεχνολογία έχει προχωρήσει, πολλά κατορθώματα έχουν επιτευχθεί και η ζωή είναι διαφορετική.

Παρόλα αυτά, η ανθρώπινη περιέργεια έχει παραμείνει άσβεστη, και ο άνθρωπος ψάχνει ακόμα τρόπους εξέλιξης. Σε αυτό το πλαίσιο, σημαντικοί επιστήμονες επιλέγονται και αναλαμβάνουν να φέρουν εις πέρας την αποστολή *Evolvers II*, ένα φιλόδοξο εγχείρημα με τρεις κύριους στόχους:

- Να εξεταστούν οι συνέπειες της ταχύτητας που ισούται με το 90% αυτής του φωτός στους ανθρώπους
- Να συλλεχθούν χημικά και βιολογικά δείγματα από έναν πλανήτη εκτός του γαλαξιακού μας συστήματος (γαλαξίας 351)
- Να επιτευχθεί η επικοινωνία με εξωγήινη ζωή, εάν υπάρχει

Αξιοποιώντας τα μέσα της εποχής, όπως εξελιγμένα ρομπότ, σύγχρονα διαστημόπλοια και καινοτόμες στολές, οι επιστήμονες βελτιώνουν παρελθοντικές απόπειρες και με τις δικές τους, νέες ιδέες, προσπαθούν να πετύχουν τον στόχο τους.

Τα πράγματα δεν είναι απλά και εύκολα, όμως ποτέ δεν είναι όταν πρόκειται για την εξέλιξη των πραγμάτων. Το διήγημα αυτό εξετάζει όχι μόνο την εξέλιξη της μελλοντικής τεχνολογίας, αλλά και πιθανούς τρόπους επικοινωνίας με τους εξωγήινους, ένα ζήτημα που απασχολεί, και πιθανότατα θα απασχολεί, τους επιστήμονες για αρκετό καιρό.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο Νίκο είχε υπερένταση εκείνο το βράδυ. Καθώς στριφογύριζε στο στρώμα, συνειδητοποίησε ότι για την αϋπνία του έφταιγαν όλοι οι καφέδες που είχε πει στη δουλειά. Σκεπτόμενος τα μεγάλα χάρτινα ποτήρια από μαύρο ιταλικό καφέ που είχε καταναλώσει του ερχόταν αναγούλα και τώρα μετάνιωνε πικρά για την απόφασή του. Όμως, δεν μπορούσε να κάνει και πολλά. Η αποστολή *Evolvers II* είχε καθυστερήσει, και ο ΜακΓκίβεν δεν ήταν ιδιαίτερος ευχαριστημένος μαζί τους.

Μετά από άλλα δέκα λεπτά άσκοπης σκέψης και αϋπνίας, αποφάσισε να ασχοληθεί με κάτι πιο εποικοδομητικό. Σηκώθηκε με αδέξιες κινήσεις και άναψε τα φώτα. Οι κόρες των ματιών του συστάλθηκαν απότομα λόγω του φωτοανακλαστικού.

Ωραία! Τουλάχιστον οι βασικές εγκεφαλικές λειτουργίες μου είναι εντάξει, σκέφτηκε και ανοιγόκλεισε κάμποσες φορές ακόμα τα βλέφαρα, προσπαθώντας να συνηθίσει όχι μόνο τις δέσμες φωτός, αλλά και το ξένο δωμάτιο που του είχε παραχωρήσει η ESA. Ήταν λιτό και απρόσωπο, αν και ο Νίκο είχε προσπαθήσει να το διακοσμήσει κάπως, κολλώντας αφίσες στους τοίχους. Ακόμα και έτσι, τα μοναδικά πραγματικά δικά του πράγματα ήταν τα λιγοστά ρούχα του και ο φορητός υπολογιστής (μάλιστα και αυτόν τον είχε αγοράσει με επιδότηση από την ESA).

Άνοιξε τον υπολογιστή του ενώ χάζευε τις αφίσες με διαστημικούς γαλαξίες. Από μικρός, ο Νίκο λάτρευε τα αστέρια. Τις καθαρές νύχτες του καλοκαιριού ξάπλωνε με τον πατέρα του στο γρασίδι κι εκείνος, μύστης της αστρονομίας, του έλεγε τα μυστικά των άστρων. Ποτέ δε θα ξεχάσει αυτά τα βράδια - σχεδόν λάτρευε ακόμα και τα τσιμπήματα των κουνουπιών -, γιατί ήταν εκείνες οι στιγμές που τον έκαναν γνώστη όσων αστερισμών μπορούσε να διακρίνει από τον κήπο του πατρικού του.

Ο Νίκο ήταν ξεχωριστός. Οι φίλοι του πατέρα του, οι δάσκαλοί του, ακόμα και οι συνομήλικοί του, αντιλαμβάνονταν τη διαφορά. Εκτός από την αξιοθαύμαστη ευφυΐα του και τον ασυναγώνιστο ζήλο του, λάτρευε ήδη από την ηλικία των τεσσάρων να κατασκευάζει πράγματα. Έδειχνε αξιοζήλευτη κλίση στους αριθμητικούς υπολογισμούς, σε ό,τι είχε να κάνει με φυσική ή με μηχανική, και οι πολύ καλές επιδόσεις του σε αυτούς τους τομείς με σχετικά μικρή προσπάθεια, έπεισαν τον πατέρα του να τον στείλει σε ένα καλύτερο σχολείο.

Είχε όλα τα χαρακτηριστικά του ανθρώπινου είδους, στο μέγιστο δυνατό βαθμό: ανταποκρινόταν με φοβερή ελαστικότητα σε παντός είδους καταστάσεις, αντιλαμβανόταν αμέσως τα μηνύματα μέσα σε διαφορούμενες πληροφορίες και μόνο αυτός μπορούσε να βρίσκει όμοια στοιχεία σε καταστάσεις και δεδομένα που φάνταζαν εντελώς διαφορετικά. Χάρη στην επιμονή του αλλά και στην στήριξη του πατέρα του, ο Νίκο, στην ηλικία των τριάντα, είχε αποφοιτήσει από το MIT με ένα διδακτορικό στο χέρι, με θέμα την κατασκευή και συντήρηση ενός διαστημοπλοίου ειδικά φτιαγμένου για την ESA.

Δυστυχώς όμως, στην τελετή αποφοίτησης, ο Νίκο ήταν μόνος. Ο πατέρας του υπέκυψε στην σκλήρυνση κατά πλάκας που τον βασάνιζε τόσα χρόνια, και το «ανερχόμενο αστέρι», όπως τον αποκαλούσαν οι καθηγητές του, ήταν πλέον ορφανό. Δεν είχε ποτέ ιδιαίτερη διάθεση για κοινωνικοποίηση, και η διάθεσή του για απομόνωση έγινε ακόμα πιο έντονη λόγω της θλίψης που τον περιέβαλλε για τον πατέρα του. Έτσι, η πρόταση από την ESA, που υποσχόταν

σκληρή δουλειά και τυπική συναναστροφή με άτομα τόσο έξυπνα όσο εκείνος, φάνταζε δώρο στα μάτια του.

Τριάντα χρονών, ο Νίκο κλείστηκε στο κέντρο 78 και ανέλαβε να βοηθήσει την εκτέλεση της αποστολής *Evolvers II*, με τη βοήθεια συναδέλφων του. Δεν απογοητεύτηκε.

Η εργασία ήταν δύσκολη ακόμα και για αυτόν, καθώς έπρεπε να τελειώσει και να βελτιώσει τη διδακτορική του εργασία, να προετοιμαστεί για την αποστολή μετά από σκληρές προπονήσεις και απομνημόνευση οδηγιών επιβίωσης, και όλα αυτά κάτω από απόλυτη μυστικότητα και πίεση χρόνου. Την επίβλεψη της αποστολής την είχε αναλάβει ο Γκρέγκορι ΜακΓκίβεν, ένας στριφνός και απότομος εξηντάρης που δεν δίσταζε να φωνάζει για την παραμικρή ατέλεια στο πρόγραμμα. Ο Νίκο όμως τον συμπαθούσε. Ήταν αποτελεσματικός, με οξεία αντίληψη, τυπικός, και σε γενικές γραμμές, ήταν αρκετά σαν και εκείνον. Υπήρχε ένας αμοιβαίος σεβασμός μεταξύ των δύο (αν και ο Γκρέγκορι φρόντιζε να μη το δείχνει).

Άλλωστε, του είχε εξασφαλίσει πρόσβαση σε πάρα πολλά ενδιαφέροντα αρχεία του οργανισμού. Για «τεχνικούς σκοπούς με στόχο την άψογη κατασκευή του διαστημικού οχήματος» έγραφε η δήλωση εξουσιοδότησης, όμως ο Νίκο ήξερε κατά βάθος ότι ήταν επειδή μοιράζονταν το πάθος τους για γνώση.

Πρέπει να χάζευε αρχεία της ESA για περίπου τρεις ώρες όταν άρχισε επιτέλους να νυστάζει. Ένιωθε το γνώριμο αίσθημα των βαριών βλεφάρων που θέλουν να κλείσουν, και ξαφνικά θέλησε να επιστρέψει στο κρεβάτι του.

Ένας ακόμα φάκελος, είπε στον εαυτό του, *ένας ακόμα*. Φανταζόταν αυτά τα αρχεία σαν τα σκονισμένα βιβλία μιας παλιάς βιβλιοθήκης (αν και ήξερε ότι δεν ήταν καθόλου έτσι), δηλαδή, ένας πειρασμός στον οποίο έπρεπε να υποκύψει. Τον συνάρπαζαν οι προσπάθειες της ανθρωπότητας να ανακαλύψει το σύμπαν, να καταλάβει, αυτή η άσβεστη περιέργεια.

Κατέβηκε και άλλο στα βάθη του χρόνου, αναζητώντας την πιο άγνωστη, απίθανη αποστολή, και το βλέμμα του έπεσε σε μία μαρκαρισμένη με κόκκινα γράμματα, που υποδήλωνε την αποτυχία της. Ονομαζόταν *Aristotle I*, και είχε λάβει χώρα όταν ο Νίκο ήταν μόλις επτά χρονών, το 2212. Ο στόχος ήταν η συλλογή πετρώματος από διάφορους πλανήτες, σε συνδυασμό με αύξηση της ταχύτητας στο 30% της ταχύτητας του φωτός (σχεδόν του φάνηκε αστεία η απειρία των τότε ανθρώπων), όμως στην περίληψη της αποστολής έγραφε ότι δεν προσκομίσθηκε ούτε ένα δείγμα. Στα αίτια αποτυχίας αναφερόταν η συχνή δικαιολογία «τεχνικών δυσκολιών», όμως ο Νίκο ήξερε πως μια τέτοια αποστολή θα έπρεπε να ήταν αποστολή ρουτίνας. Πάτησε το σύνδεσμο για το βίντεο, περίεργος να δει τι πήγε στραβά σε μια ακόμα αποστολή.

Αμέσως μόλις πάτησε τον σύνδεσμο συνειδητοποίησε πόσο παλαιότερη ήταν η τεχνολογία της εποχής. Αν και η ποιότητα της εικόνας ήταν καλή, ο ήχος ήταν επιεικώς μέτριος. Όσο για την αίσθηση της οσμής... Η πρόοδος που είχε γίνει τα τελευταία χρόνια ήταν ραγδαία, και έτσι οι μυρωδιές φάνταζαν περίεργες και ξένες, σαν να καταλάβαινε ο οργανισμός του ότι ήταν τεχνητές.

Στο βίντεο αυτό, τα γεγονότα τα διηγούνταν μια γυναίκα, μιας και η αποστολή δεν ήταν επανδρωμένη. Η φωνή της ήταν σταθερή, χωρίς αλλαγές στον τόνο ή στους χρωματισμούς.

Είχε δέσει σφιχτά τα μαλλιά της και είχε αυστηρό ύφος. Στον Νίκο φάνηκε σαν να διάβαζε αυτά που έλεγε από μια οθόνη –τέτοια ήταν η απάθειά της.

«Αν και η σύνδεση με το όχημα ήταν δυνατή και σε ικανοποιητικά επίπεδα ως επί το πλείστον του ταξιδιού, όταν πλησίασε τον πλανήτη Slarp η σύνδεση άρχισε να χάνεται. Δεν λειτούργησε ούτε το εφεδρικό σύστημα έκτακτης ανάγκης. Μετά από λίγο, το σήμα χάθηκε οριστικά».

Η φωνή της παρέμενε κοφτή, αν και ο Νίκο αναρωτιόνταν πώς είχε αντιδράσει η επιστημονική κοινότητα αντιμέτωπη με αυτό το συμβάν. Έχοντας ανατρέξει στα αρχεία αρκετές φορές, οι πληροφορίες ήταν συνήθως λεπτομερείς και ακριβείς, όμως εδώ υπήρχε μια έντονη ασάφεια σε σχέση με το τι συνέβη. Υπέθετε ότι ούτε οι επιστήμονες κατόρθωσαν να μάθουν τι απέγινε. Απέκλειε την πιθανότητα αδιαφορίας της ESA.

«Μοναδική υπόθεση ότι το όχημα χάθηκε στο διάστημα. Δε βρέθηκε ποτέ. Η αποστολή *Aristotle I* καταγράφεται ως τερματισθείσα ανεπιτυχώς».

Το βίντεο τελείωσε, και ο Νίκο βρέθηκε να κοιτάει τις αφίσες του διαστήματος. Μια άγνωστη, αποτυχημένη αποστολή είχε χαθεί κάπου εκεί, ανάμεσα στα αστέρια. Όσο και αν λάτρευε να τα κοιτάει, δεν ήταν λίγες οι φορές που η αχανής έκταση του διαστήματος τον τρόμαζε, ιδιαίτερα όταν συνειδητοποιούσε ότι πιθανόν και ο ίδιος να χανόταν εκεί.

Όχι, σκέφτηκε, δεν γίνεται να τα σκέφτεσαι αυτά τώρα. Κι όμως, όταν κοιμήθηκε, ο Νίκο ονειρεύτηκε το όχημα που είχε σχεδιάσει ο ίδιος κατεστραμμένο στην επιφάνεια του πλανήτη και ένα πιο σύγχρονο βίντεο να κάνει την αποτυχία του αθάνατη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1: Λίζα

Όταν ξεκίνησε να σπουδάζει ιατρική και έκανε τις πρώτες της ανατομίες, φανταζόταν τον εαυτό της σε δέκα χρόνια από τότε ως μια καταξιωμένη χειρουργό, ή ίσως παιδίατρο. Ίσως να ακολουθούσε ακαδημαϊκή σταδιοδρομία. Πάντως, δεν περίμενε να καταλήξει να ακούει αυτούς τους φαντασμένους, αλαζόνες φυσικούς να διαπληκτίζονται για πράγματα που κανείς δεν καταλάβαινε.

Ο Νίκο και ο Ρόμπερτ δεν είχαν σταματήσει να μιλάνε εδώ και μισή ώρα. Ο Νίκο σχεδίαζε το διαστημόπλοιο, ο Ρόμπερτ ήταν ο φυσικός, και δεν μπορούσαν ακόμη να αποφασίσουν ποια ήταν η καλύτερη αεροδυναμική για το όχημα. Κάτι τους παραξένευε με τη διαστολή του χρόνου και πως θα την άντεχε το διαστημόπλοιο. Ως γιατρός, την ενδιέφερε περισσότερο πώς θα την άντεχε το στομάχι της, ή οι βιολογικές ιδιαιτερότητες της γυναικείας φύσης της.

Βασικά, μπορεί και να μην την άντεχε.

Σύμφωνα με τις μελέτες τους, υπήρχε πιθανότητα να υποστούν κάποιους μικρούς τραυματισμούς. Πιθανόν θα ήταν απαραίτητες κάποιες από τις βασικές τεχνικές στήριξης ζωής σε κάποιους, πράγμα που έπρεπε να παρουσιάσει σήμερα στην παρουσίαση. Δεν έβλεπε την ώρα να ξεκινήσει, όχι τόσο γιατί αδημονούσε να ακούσει τις πληροφορίες, αλλά επειδή είχε βαρεθεί όλα τα θεωρητικά. Αν τέλειωναν και με την παρουσίαση και έπαιρναν την έγκριση από τον Γκρέγκορι, θα μπορούσαν επιτέλους να φύγουν.

Ήθελε αλήθεια να ξεκινήσει επιτέλους η αποστολή. Μια φορά στη ζωή της θα έκανε κάτι παράτολμο, κάτι που κανένας από αυτούς τους ψηλομύτες συναδέλφους της δε θα σκεφτόταν να κάνει, κάτι που σίγουρα θα εντυπωσίαζε, και, ακόμα καλύτερα, θα εκνεύριζε τον στενόμυαλο κοινωνικό της κύκλο, ή ακόμα και τους γονείς της.

Άλλωστε, τι είχε να χάσει; Ήταν επιτυχημένη, αλλά όχι κορυφαία στο χώρο της. Δεν ήταν αρκετά κοινωνική για να ναι δικτυωμένη, και δυστυχώς, κάποιες επικοινωνιακές δυνατότητες ήταν απαραίτητες ακόμα και στα νοσοκομεία. Δεν είχε πολλούς φίλους. Είχε ψυχρανθεί με την οικογένειά της εδώ και χρόνια. Η ζωή της ήταν μια ρουτίνα, και ήθελε απεγνωσμένα να την σπάσει. Δεν είχε κανέναν να την κρατήσει πίσω, κανένα αγαπημένο πρόσωπο, και επιτέλους δεν λυπόταν για αυτό.

Ο Γκρέγκορι χτύπησε το καμπανάκι για να ξεκινήσει την παρουσίαση. Πρώτα έβγαλε έναν σύντομο λόγο για την αξία της αποστολής, τους τα έψαλλε ‘φιλικά’ επειδή θεωρούσε ότι καθυστερούσαν, και εξέφρασε την ελπίδα του ότι θα εκτοξευθούν στον προκαθορισμένο χρόνο –σε μία βδομάδα. Η Λίζα δεν μπορούσε να συμφωνεί περισσότερο.

Στη συνέχεια, ανέβηκε ο Ρόμπερτ. Ο Ρόμπερτ ήταν αυτός ο φυσικός που δεν είχε πολύ μεγάλη ικανότητα στον λόγο. Με άλλα λόγια, ήταν δυσνόητος, δεν μπορούσε να διαλέξει τις σωστές λέξεις για να μιλήσει και μπερδευόταν με τους όρους του. Σήμερα όμως, όπως διαπίστωσε με μια κάποια αυταρέσκεια, είχε κάνει πρόβα. Εκείνη δεν είχε χρειαστεί να προγραμματίσει καν τι θα πει, και ήδη γνώριζε ότι, όσο αντιπαθής ή συμπαθής και να ήταν, μόλις τελείωνε, όλοι θα ήξεραν να εκτελούν τις πρώτες βοήθειες.

Καθώς παρατηρούσε τα χαρούμενα πρόσωπα των συναδέλφων της στο άκουσμα της επιστημονικής καινοτομίας (ήταν η μόνη που δεν άρχισε να χαμογελάει όταν άκουσε για το επίτευγμά τους), αναρωτήθηκε αν είχαν συνειδητοποιήσει τι μπορούσε να τους κάνει. Το ταξίδι με το 90% της ταχύτητας του φωτός τους φαινόταν ένα θαύμα, του οποίου τα εμπόδια είχαν την ψευδαίσθηση ότι θα ξεπερνούσαν επειδή είχαν προπονηθεί σε ειδικούς θαλάμους έλλειψης βαρύτητας ή ψύχους. Αυτές όμως οι τεχνικές δεν αρκούσαν, και ένα κομμάτι της ανυπομονούσε να ανατρέψει τις προσδοκίες του.

Ήταν σχεδόν απίθανο να επιβίωναν αλώβητοι. Οι περισσότεροι θα αποκτούσαν μια δυσκαμψία και πιθανώς προβλήματα στη μέση (οι χόνδροι των οστών τους θα υπέφεραν πολύ), καθώς και άλλα μικρά προβλήματα, όπως χρόνια δυσπεψία. Τουλάχιστον ένας θα χρειαζόταν μαλάξεις και τεχνητή αναπνοή (πόνταρε στον Στίβεν, που ήταν ο μεγαλύτερος). Σίγουρα θα έχαναν αρκετά νευρικά κύτταρα –ίσως κάποιος εγκέφαλος να αχρηστευόταν τελείως.

Επιτέλους ήρθε η ώρα της να μιλήσει. Ένωσε μια ευχαρίστηση όταν είδε ησυχία να απλώνεται στο ακροατήριό της και έτσι, ξεκίνησε να μιλάει με ηρεμία και αυτοκυριαρχία, καθώς παρουσίαζε τις πιθανές συνέπειες του ταξιδιού. Στη συνέχεια, ανέλυσε τη διαδικασία της τεχνητής αναπνοής και άλλων πρώτων βοηθειών, και χάρηκε που κάποιοι φάνηκαν να τα ξέρουν. Ήταν έτοιμη να αποχωρήσει, όταν κάποιος από τους συναδέλφους της αναφώνησε.

«Δηλαδή υπάρχει πιθανότητα κάποιος από μας να πεθάνει;», ρώτησε αλαφιασμένη η Κρίστα.

«Ναι, όπως μόλις εξήγησα. Δεν είναι προφανές;» συνέχισε. «Πρόκειται να ταξιδέψεις με το 90% της ταχύτητας του φωτός, λες να μην υπάρχουν σοβαροί κίνδυνοι;». Σχεδόν αμέσως μετάνιωσε τον ειρωνικό τόνο της, όμως η ερώτησή της ήταν χαζή και η απάντηση προφανής. Αν υπήρχε ένα πράγμα που απεχθανόταν, ήταν οι χαζές ερωτήσεις.

Ωστόσο, παρά την άστοχη ερώτησή της, η Κρίστα είχε μια χρησιμότητα στην ομάδα. Σκοπός της αποστολής δεν ήταν μονάχα το ταξίδι με το 90% της ταχύτητας του φωτός ή η συλλογή δειγμάτων. Ήξεραν ότι ήταν αρκετά πιθανό να έρθουν σε επαφή με άλλους πολιτισμούς, και ήθελαν να είναι προετοιμασμένοι.

Έτσι, είχαν συμπεριλάβει στην ομάδα αυτή τη διπλωμάτη, η οποία ερευνούσε κυρίως τους τρόπους επικοινωνίας με πιθανές μορφές ζωής. Η Λίζα ήξερε να αναγνωρίζει την καλή και επιμελή δουλειά, και ήταν φανερό πως η Κρίστα την είχε κάνει. Όταν ήρθε η σειρά της να μιλήσει, αναφέρθηκε στο Arecibo και στο Voyager, έκανε μία κριτική στις μεθόδους τους και παρουσίασε τη δική της, βελτιωμένη ιδέα.

Αλλωστε, η εξέλιξη και η τελειοποίηση παλιότερων επιτευγμάτων έδωσε και στην αποστολή το όνομά της –*Evolvers*.

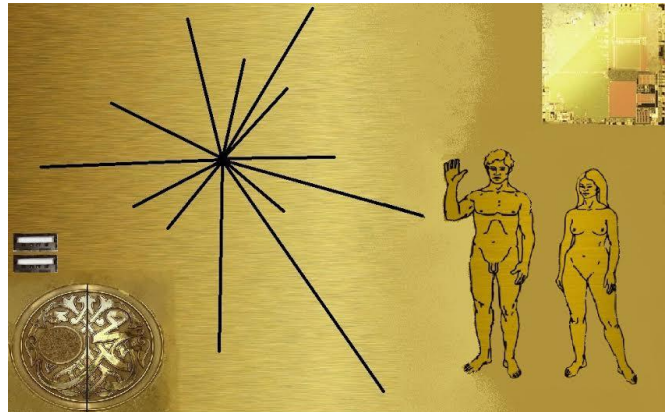
Σύμφωνα με την Κρίστα, υπήρχαν τρεις κύριοι τρόποι να επικοινωνήσουν με εξωγήινη ζωή. Αρχικά, παρέθετε τα μαθηματικά, μια γλώσσα που όλοι μπορούσαν να μιλήσουν, αφού ήταν η γλώσσα του σύμπαντος. Ήταν ένα κοινό, απόλυτο μέσο επικοινωνίας με μια εξωγήινη, έξυπνη ζωή. Παρόλα αυτά, η ομάδα αποφάσισε να κρατήσει αυτήν την επιλογή ως την τελευταία, και προτίμησε τη μουσική.

Η μουσική ήταν ένα άλλο μέσο επικοινωνίας που είχε προταθεί από παλιά, και ήταν πιο αξιόπιστο διότι προκαλούσε συναισθήματα και σκέψεις χωρίς την απαραίτητη γνώση κάποιας γλώσσας. Ακόμα και η μουσική, όμως, εμπειρείχε ένα ρίσκο, και αυτό ήταν η δομή του εγκεφάλου που υπέθεταν ότι θα διέθετε η εξωγήινη ζωή. Και αν, αντί να προκαλεί ευχαρίστηση με την έκκριση ντοπαμίνης ή σεροτονίνης, όπως στους ανθρώπους, τους προκαλούσε πόνο;

Ακόμα και σε αυτό, όμως, υπήρχε εναλλακτική. Η Κρίστα είχε συνεργαστεί με πολλά μέλη της ομάδας, αλλά αυτή ήταν μια από τις πιο καλές της ιδέες. Σε περίπτωση που απομακρύνονταν από το διαστημόπλοιο, ή αυτό καταστρεφόταν, εκείνη και ο Στίβεν είχαν κατασκευάσει μία πλάκα, εμπνευσμένη από παλαιότερες απόπειρες, όπως αυτή του Voyager.

Η πλάκα αυτή ήταν πολύ απλή, αλλά η ευφυΐα της ήταν κρυμμένη ακριβώς στην απλότητά της. Όταν κατασκευάστηκε η πλάκα του Voyager, πολλοί επιστήμονες είχαν διαμαρτυρηθεί ότι ήταν πολύ περίπλοκος ο χειρισμός της, ακόμα και για όντα με νοημοσύνη, επειδή βασιζόταν πολύ σε ανθρώπινες γνώσεις και τρόπο σκέψης. Ο στόχος της ομάδας τους ήταν να σκεφτούν ένα εύκολα προσεγγίσιμο τρόπο εξερεύνησης της πλάκας, που όμως θα ήταν ηθελημένος και θα εξασφάλιζε ότι είχε γίνει από τα όντα λόγω της ευφυΐας τους.

Εικόνα 1

Η Κρίστα έδειξε μια νέα διαφάνεια στον προτζέκτορα, αποκαλύπτοντας σε όλους την νέα πλάκα (*Εικόνα 1*). Αν και ήταν παρόμοια από υλικής άποψης με αυτήν του Voyager, είχαν χαράξει διαφορετικά σύμβολα. Είχαν κρατήσει ένα σχέδιο του ηλιακού συστήματος, και είχαν χαράξει και τις γυμνές μορφές ενός άντρα και μιας γυναίκας, ώστε να φαίνεται η ανατομία τους. Κάτω αριστερά στην πλακέτα είχαν φτιάξει ένα μικρό πορτάκι, πάνω στο οποίο είχαν χαράξει μικρά σύμβολα με βελάκια που υποδείκνυαν πώς να στρίψεις την πόρτα.

Εάν η πόρτα άνοιξε, θα αποκάλυπτε ένα μικρό USB, ειδικά σχεδιασμένο ώστε να αντέξει στην πίεση, σε αντίξοες συνθήκες και για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα. Ακριβώς πάνω από το πορτάκι υπήρχε η θύρα του USB, επικαλυμμένη με ένα μικρό και εύχρηστο διάφανο πορτάκι, ώστε να το συνδέσουν με τη θύρα. Η Κρίστα ανέφερε ότι είχε εμπνευστεί από τα παζλ, που μπορεί να συναρμολογήσει ένα οποιοδήποτε ον με την απαιτούμενη ευφυΐα, χωρίς να είναι απαραίτητο όμως να έχει γνώσεις μαθηματικών ή παρόμοιες.

Αν συνέδεε κανείς το USB στη θύρα, τότε μέσω του προβολέα που είχαν διακριτικά τοποθετήσει στην πλάκα θα προβαλλόταν ένα βίντεο. Οι επιστήμονες είχαν κάνει προσεκτικότερη επιλογή εικόνων απ' ό,τι παλαιότερα. Είχαν διατηρήσει τις εικόνες με το φαγητό, τη φύση και τα έντομα, όμως έδειξαν και άλλες πλευρές του πλανήτη, που δεν τον έκαναν να φαίνεται ως έναν ευπρόσιτο παράδεισο. Είχαν δείξει και εικόνες από τις πόλεις, την πρόοδο της τεχνολογίας τους και απόκρημνα μέρη του κόσμου τους.

Παρόλα αυτά, για άλλη μια φορά, είχαν αποκρύψει τα άσχημα. Η Λίζα το έβρισκε ειρωνικό, επειδή οι εικόνες που επέλεξαν ήταν μια μορφή προπαγάνδας σε διαστημικούς πολιτισμούς.

Κανείς δεν ήθελε να μαθευτεί ότι ένα μεγάλο –το μεγαλύτερο- μέρος του κόσμου ζούσε σε άθλιες συνθήκες, ή ότι υπήρχαν ακόμη άνθρωποι που υπέφεραν από τη μάστιγα ασθενειών που είχαν θεραπευτεί ήδη από το 2100.

Όταν τελείωσαν οι παρουσιάσεις, ο Στίβεν, ως συντονιστής, έδωσε ένα γενναιόδωρο μπράβο σε όλους. Η Λίζα βάλθηκε να σκέφτεται πόσο περίεργη ήταν η ανθρώπινη φύση, και αναρωτήθηκε πώς, ως γιατρός και σύμμαχος αυτών που υποφέρουν, ανεχόταν να βλέπει αυτή την αδικία και όμως συμμετείχε σ' αυτήν την αποστολή.

Οι κυβερνητικές δαπάνες ήταν τεράστιες για αυτό το εγχείρημα, όμως κανείς δε νοιαζόταν πραγματικά για τα άτομα που πέθαιναν από την πείνα. Ο άνθρωπος είναι εγωιστής, ήξερε η Λίζα. Είχε διαβάσει ένα βιβλίο, παλιό αλλά ενδιαφέρον, το *Εγωιστικό Γονίδιο*. Είναι στη φύση μας να είμαστε εγωιστές, και στις ικανότητές μας να αντιμετωπίσουμε αυτή την έμφυτη τάση, της είχε μάθει το βιβλίο. Της άρεσε να πιστεύει ότι συμμετείχε σε αυτήν την αποστολή όχι για το δικό της καλό, αλλά γι' αυτό της ανθρωπότητας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2: Μάικλ

Ο Μάικλ ένιωθε έναν κόμπο στο στομάχι. Ήταν το γνωστό σε αυτόν αίσθημα άγχους και πίεσης που τον βασάνιζε από παιδί. Όταν έγραφε τα τεστ χημείας –παρόλο που ήταν πιο προχωρημένος από την τάξη του και ήξερε ότι ήταν σωστά-, όταν έδινε εξετάσεις για τα πανεπιστήμια, ακόμα και στις εξετάσεις αίματος για να γίνει αιμοδότης.

Ο Μάικλ ήταν πάντα αρκετά αγχώδης. Πίστευε ότι είχε αντιμετωπίσει αρκετό βάρος στη ζωή του, όμως σήμερα η πίεση είχε φτάσει στο κατακόρυφο. Το μυαλό του δεν είχε συμφιλιωθεί ακόμα με την ιδέα του ότι θα έμπαινε στο διαστημόπλοιο, παρά τα σεμινάρια και τις προπονήσεις που είχε παρακολουθήσει για να προετοιμαστεί για αυτήν την εμπειρία.

Δεν τον τρόμαζε τόσο πολύ το ότι ίσως να πέθαινε στην πτήση, αλλά κυρίως το γεγονός ότι θα έφευγε τόσο μακριά από τη Γη, το σπίτι του. Δεν ήταν στη φύση του να κυνηγάει το άγνωστο, να όμως που το προσέγγιζε ευθέως.

Νιώθοντας τους παλμούς του να αυξάνονται, ο Μάικλ επανήλθε στις βασικές αρχές ηρεμίας που είχε ανακαλύψει από παιδί. Μέτρησε αργά μέχρι το δέκα, απαρίθμησε τους αριθμούς οξειδωσης των στοιχείων, σκέφτηκε τις ιδιότητες των αλογόνων, και ένιωσε τον κόμπο στο στομάχι του να χαλαρώνει.

Ήταν παθιασμένος με τη χημεία, την επιστήμη του. Το πάθος για το αντικείμενο καθενός ήταν, όπως είχε παρατηρήσει, το βασικό κριτήριο συμμετοχής στην αποστολή, μαζί με την αποστασιοποίηση από τον κοινωνικό περίγυρο ώστε να εξασφαλισθεί η μυστικότητα. Όμως ο Μάικλ ήταν σίγουρος ότι κανείς δεν αγαπούσε την επιστήμη του όσο εκείνος, όχι όταν είχε φτάσει στο σημείο να τη σκέφτεται για να ηρεμήσει.

Κουνήθηκε άβολα στην καρέκλα του. Η στολή που φόραγε τον εκνεύριζε. Ήταν μια ενοχλητικά άσπρη και καθαρή φόρμα. Ήξερε ότι ήταν πολύ χειρότερη για τις γυναίκες της αποστολής, που είχαν θέματα με τα ταμπόν και πιθανή αιμορραγία, όμως αυτό δεν απάλυνε την ενόχλησή του. Βέβαια, ήταν μια επιστημονική καινοτομία –όπως και η παραμικρή λεπτομέρεια αυτής της αποστολής. Την είχαν σχεδιάσει η Λίζα, η Λέιλα και ο Ρόμπερτ, η γιατρός, η νευροβιολόγος και ο φυσικός της αποστολής αντίστοιχα.

Ο Μάικλ δεν ήξερε και πολλά πράγματα για αυτή τη φόρμα, μόνο όσα θυμόταν από την παρουσίαση πριν από μία βδομάδα. Ήταν έτσι σχεδιασμένη ώστε να εξυπηρετεί την ομοιόσταση του οργανισμού: είχε ειδικούς υποδοχείς θερμοκρασίας και πίεσης, ήταν ελαστική και ανθεκτική. Λόγω αυτής της στολής, είχε εξασφαλιστεί ότι πιθανότατα θα επιβίωναν από το ταξίδι –αν και, όπως είχε αναλάβει να τους ενημερώσει η Λίζα, ήταν σχεδόν βέβαιο πως θα υπήρχαν παρενέργειες. Όχι ότι ο Μάικλ φοβόταν. Δεν είχε γίνει φίλος με κάποιον από τους συναδέλφους του, όμως είχε μάθει να τους εμπιστεύεται.

Παρακολούθησε τον Στίβεν να μιλάει με τον ΜακΓκίβεν. Η τοποθέτηση του ως συντονιστή ήταν πολύ εύστοχη. Ήταν δυναμικός και άνθρωπος με ηγετικό προφίλ, κατάλληλος να καθοδηγήσει ένα τέτοιο εγχείρημα. Ωστόσο, δεν του ξέφυγαν οι μεν διακριτικές, αλλά νευρικές κινήσεις των χεριών του. *Είναι και αυτός αγχωμένος*, συνειδητοποίησε.

Βέβαια, το έβρισκε απολύτως λογικό, και όχι απαραίτητα επειδή ήταν ο συντονιστής. Το ταξίδι σε ταχύτητα που προσέγγιζε τόσο πολύ αυτή του φωτός ήταν εκπληκτικό κατόρθωμα,

και απολύτως καινούριο, ιδιαίτερα πάνω σε ανθρώπους. Δεν ήταν μόνο εκεί για να εξερευνήσουν πλανήτες. Ήταν οι ίδιοι τα πειραματόζωα.

Βέβαια, ο Μάικλ έβλεπε τα πλεονεκτήματα αυτής της αποστολής. Ήταν μακράν πιο χρήσιμο να στείλεις ανθρώπους να εξερευνήσουν πλανήτες, για πολλούς λόγους. Μετά την καταστροφή του πειράματος *AI III*, όταν τα έξυπνα ρομποτάκια του δόκτορα Τζέλον πήγαν να τον σκοτώσουν, κανείς δεν εμπιστευόταν την τεχνητή νοημοσύνη τόσο ώστε να τη στείλει σε τέτοιες αποστολές, τόσο κρίσιμες για την ανθρωπότητα. Ούτε όμως μπορούσαν να στείλουν απλώς εξελιγμένα ρομπότ, γιατί ήταν απαραίτητη η γρήγορη και συνδυαστική σκέψη του ανθρώπου για τη συλλογή και την κατάλληλη επεξεργασία των πληροφοριών.

Ταυτόχρονα με τα πλεονεκτήματα της ανθρώπινης σκέψης, η συμμετοχή ενός ολόκληρου πληρώματος στην αποστολή θα εξασφάλιζε ανεκτίμητης αξίας πληροφορίες στην επιστημονική κοινότητα για την επίδραση της ταχύτητας στο ανθρώπινο σώμα. Ο Μάικλ, αν και χημικός, μπορούσε να διακρίνει τις προοπτικές που άνοιγε αυτό το εγχείρημα, ιδίως για τον αποικισμό άλλων πλανητών.

Όπως και να 'χε, η σκέψη του ότι ήταν ένα πειραματόζωο δεν τον χαροποιούσε ιδιαίτερα, όμως ήταν μια ευκαιρία που δεν μπορούσε να χάσει. Θα ήταν πιθανό να δει ακόμα και νέα στοιχεία ή ενώσεις.

Η ώρα για την εκτόξευση είχε φτάσει. Ένας-ένας, κάθισαν όλοι στις θέσεις τους και έδεσαν τις ζώνες τους, αν και με κάποια αμηχανία – κανείς δεν μπορούσε να φανταστεί κατά πόσο θα ήταν χρήσιμες όταν θα έφταναν στο 90% της ταχύτητας του φωτός. Για κάθε περίπτωση, πάντως, είχαν φροντίσει να ναρκωθούν για ένα χρονικό διάστημα, διότι η συμπίεση των οργάνων δεν ήταν μια εμπειρία που θα ήθελαν να βιώσουν.

Παρά τις διαβεβαιώσεις ότι θα τα καταφέρουν μέχρι την προσεδάφιση, καθώς έπινε τον ορό, ο Μάικλ αναρωτήθηκε αν θα επιβίωνε από αυτήν την αποστολή. Στη συνέχεια, είδε το κουβούκλιο να κλείνει γύρω του, αρχίζοντας ήδη να μετράει τους παλμούς του ή τη σύσταση του αίματός του.

Ήξερε πως θα την αντιμετώπιζε ο κόσμος αν ήξερε για αυτήν – θα έλεγε ότι ήταν μια ανόητη τρέλα. Φυσικά, το ευρύ κοινό δεν είχε ενημερωθεί για αυτήν την αποστολή. Κρίθηκε ότι ο κόσμος δεν ήταν έτοιμος ακόμα για το ενδεχόμενο θανάτου επιστημόνων.

Αρχισε να ζαλίζεται και να νιώθει τα μάτια του να κλείνουν. Ο ορός είχε αρχίσει να δρα. Το τελευταίο πράγμα που είδε πριν κλείσουν τα μάτια του ήταν το μόνιτορ που μέτραγε τους παλμούς του. Αν και δεν ήταν πολύ της θρησκείας, προσευχήθηκε σε όποιον άκουγε να πάνε όλα καλά. Μετά, όλα έγιναν μαύρα.

Ο Μάικλ είχε την αίσθηση ότι τον ξύπνησε αυτή η περίεργη αίσθηση στο στομάχι του, αλλά είχε ενημερωθεί από πριν ότι η ώρα που θα σταμάταγε η επίδραση του ορού ήταν υπολογισμένη και ταυτόχρονη με την άφιξη τους στον πλανήτη Hebe.

Κούνησε αργά το κεφάλι του και αμέσως ένιωσε μια έντονη ζαλάδα. Ολόκληρο το σώμα του φάνταζε πιο βαρύ, και ο ίδιος ένιωθε πιο δυσκίνητος. Υποτίθεται ότι ήταν προετοιμασμένος για αυτές τις συνθήκες, όμως, και πάλι, η αίσθηση του φαινόταν περίεργη παρά τις προπονήσεις.

Έκανε να λύσει τη ζώνη του, και η κίνηση του φάνηκε δυσκολότερη από όσο θυμότανε. Σηκώθηκε και στάθηκε στα πόδια του, αν και έπρεπε να στηριχτεί στον τοίχο του διαστημοπλοίου για να ισοροπήσει. Του πήρε ακόμα μερικά δευτερόλεπτα να συνηθίσει στην αίσθηση αυτή, την οποία δεν μπορούσε να προσδιορίσει.

Να τι σου κάνει το ταξίδι με την ταχύτητα του φωτός, σκέφτηκε. Ένιωθε έναν ελαφρύ μυϊκό πόνο και μια ακαμψία στα άκρα του.

Μετά από αυτό, η πρώτη του σκέψη ήταν να αναρωτηθεί αν τα κατάφερε να ταξιδέψει ολόκληρος. Με βιαστικές και γρήγορες κινήσεις, άγγιξε το στομάχι του, κοίταξε τα πόδια του, τα χέρια του, και χάρηκε βλέποντας ότι όλα φαίνονταν κανονικά. Εξέλαβε το γεγονός ότι ήταν ολόκληρος ως έναν θετικό οιωνό.

Ξαφνικά, άκουσε έναν πνιχτό ήχο από πίσω του. Γύρισε απότομα –η κίνηση αυτή δεν έφερε παρά ελάχιστα κύματα ζαλάδας– και είδε τη Λίζα σκυμμένη πάνω από κάποιον. Δεν μπόρεσε να διακρίνει ποιος ήταν, όμως αμέσως αντιλήφθηκε ότι εφάρμοζε τεχνικές τεχνητής αναπνοής σε ένα μέλος. Προφανώς, κάποιος δεν άντεχε τόσο πολύ αυτήν την ταχύτητα –όχι ότι ο Μάικλ τον κατηγορούσε.

Αναρωτήθηκε πώς πρόλαβαν οι άλλοι να σηκωθούν και να βοηθήσουν όποιον είχε πέσει, όταν στον ίδιο πήρε μερικά λεπτά απλώς να ξυπνήσει. Ένιωσε λίγο άχρηστος για ένα μικρό δευτερόλεπτο, όμως ξεφορτώθηκε αυτή τη σκέψη με ένα τίναγμα του κεφαλιού. Δεν ήταν ώρα για εγωισμούς.

Μετά από μερικά λεπτά μαλάξεων, η Λίζα απομακρύνθηκε από το πεσμένο σώμα, που ο Μάικλ συνειδητοποίησε ότι άνηκε στον Ρόμπερτ. Κάποιος άλλος –μάλλον ο Νίκο– χτύπησε φιλικά τη Λίζα στην πλάτη, μιας και ο Ρόμπερτ προσπαθούσε τώρα να σηκωθεί χάρη στη βοήθειά της. Ο Μάικλ αναγνώρισε την αίσθηση της αστάθειας που ένιωθε ο Ρόμπερτ, που όμως χαμογέλασε αδύναμα όταν τους είδε να τον κοιτάνε.

«Τι συνέβη;» ρώτησε με βραχνιασμένη φωνή.

Αρχικά, κανείς δεν απάντησε. Μόλις συνειδητοποιούσαν ότι αυτό που είχε μόλις συμβεί ήταν το ότι είχαν ταξιδέψει στον πλανήτη Hebe με 90% της ταχύτητας του φωτός. Μόλις συνειδητοποιούσαν ότι ήταν μακριά από το σπίτι τους, πολύ μακριά από τη Γη τους, και η σκέψη ήταν τρομακτική, όπως και το άγνωστο που τους περίμενε.

Καθώς η Κρίστα εξηγούσε στον Ρόμπερτ τι είχε συμβεί, ο Νίκο και ο Μάικλ συνομίλησαν με τον Στίβεν.

«Ενεργοποιήστε τα Perks» είπε ο Στίβεν. «Έχουμε περιορισμένες προμήθειες, και καθόλου χρόνο για χάσιμο».

Τα Perks ήταν τα μικρά ρομποτάκια που είχαν φέρει μαζί τους στην αποστολή. Είχαν περιορισμένο ρόλο: να ενημερώνουν τους επιστήμονες πως ήταν οι συνθήκες έξω. Έτσι, εκείνοι θα έβγαιναν προετοιμασμένοι κατάλληλα. Για παράδειγμα, αν επικρατούσαν συνθήκες ψύχους, θα ενεργοποιούσαν τις στολές τους ώστε να τους θερμαίνουν.

Αφού ενεργοποίησαν τα ρομποτάκια, πήραν καθένας μία μπάρα τροφής για να ικανοποιήσουν την πείνα που επέφερε η νάρκωση. Αν και ο ορός τους παρείχε απαραίτητες θρεπτικές ουσίες, τους έλειπε η αίσθηση του στερεού φαγητού. Είχαν όντως λίγες

προμήθειες, καθώς το ταξίδι ήταν υπολογισμένο να κρατήσει μία βδομάδα (μετρώντας όχι σε γήινο αλλά στον χρόνο όπως τον αντιλαμβάνονταν αυτοί), και κανείς δεν ήταν διατεθειμένος να σπαταλήσει περισσότερα τρόφιμα από όσα του αναλογούσαν πριν η αποστολή καν αρχίσει.

Καθώς έτρωγαν, οι επιστήμονες μιλούσαν αόριστα και γενικά –όσοι μιλούσαν. Η Κρίστα έψαχνε κάτι στην τσάντα της και ψαχούλευε κάτι χαρτιά, η Λίζα, ο Στίβεν και ο Ρόμπερτ μιλούσαν και γελούσαν αδύναμα και ο Νίκο φαινόταν χαμένος στις σκέψεις του. Η Λέιλα μασούλαγε αδύναμα τη μπάρα της. Όσο για τον ίδιο, προτίμησε και αυτός να μείνει σιωπηλός και να σκεφτεί. Δεν είχε να μοιραστεί κάτι ουσιαστικό με τους άλλους, έτσι και αλλιώς.

Κάπως έτσι πέρασε η λιγοστή ώρα μέχρι να αναλυθούν τα αποτελέσματα από τα Perks. Η θερμοκρασία και η ατμόσφαιρα του πλανήτη ήταν αρκετά βολική, όμως ήταν απαραίτητες οι φιάλες οξυγόνου, τις οποίες διέθεταν σε μεγάλο αριθμό. Ευτυχώς διαρκούσαν και για αρκετά μεγάλο χρονικό διάστημα, οπότε όλοι ένιωθαν καλυμμένοι.

Με μηχανικές κινήσεις που είχαν απομνημονεύσει από τα μαθήματα προσομοίωσης, όλοι πήραν ένα σακουλάκι αποξηραμένα φρούτα και νερό μαζί τους, τις φιάλες οξυγόνου και άλλα αντικείμενα που χρειάζονταν. Η Κρίστα πήρε και ένα κασετόφωνο –ήθελε να έχει εύκαιρη τη μουσική- και ο Στίβεν ανέλαβε να κουβαλήσει και την πλάκα τους. Ο ίδιος πήρε και τα κατάλληλα εργαλεία για να κάνει μετρήσεις και αναγνώρισεις.

Η θέα που αντίκρισαν όταν βγήκαν έξω δεν ήταν ούτε εκθαμβωτική ούτε ιδιαίτερα αποκρουστική. Παρόλα αυτά, η αίσθηση του να πατάς σε έναν άλλον πλανήτη ήταν εντυπωσιακή. Ο Μάικλ δεν αντιστάθηκε στον πειρασμό να αγγίξει το έδαφος του πλανήτη. Ήταν ξεκάθαρα σκληρή και πετρώδης η υφή του. Χρησιμοποίησε την συσκευή ανιχνευτή που είχε φέρει μαζί του, και τα αποτελέσματα επιβεβαίωσαν τις υποψίες του. Το έδαφος ήταν πολύ παρόμοιο με τον πλανήτη Άρη σε σύσταση: είχε αρκετό βασάλτη, οξείδιο του σιδήρου και λίγο θείο.

Ο Στίβεν έκανε νοήματα στους επιστήμονες να μην απομακρυνθούν πολύ. Μετά, όλοι βάλθηκαν να ψάχνουν. Είχαν παρακολουθήσει, ανεξαρτήτως κλάδου, μαθήματα όπως ορυκτολογία, ώστε να συμμετάσχουν στην εξερεύνηση.

Ο Μάικλ έκανε διάφορες μετρήσεις και έπαιρνε δείγματα, τα οποία σκόπευε να μελετήσει στο διαστημόπλοιο, ή ίσως στο εργαστήριο όταν θα γύριζαν. Παρατηρούσε προσεκτικά το έδαφος και έβγαζε φωτογραφίες.

Παρομοίως, ο Νίκο κοίταζε και αυτός το έδαφος εντυπωσιασμένος. Φαινόταν απορροφημένος από την παρατήρηση, και οι δυο τους είχαν απομακρυνθεί περισσότερο από τους άλλους, προσέχοντας πάντα να μην έχουν χάσει από το οπτικό τους πεδίο την υπόλοιπη ομάδα. Τότε, ο Νίκο έβγαλε μια πινακίδα κρυστάλλου.

Αμέσως ο Μάικλ τον πλησίασε για να δει τι συνέβαινε. Ο Νίκο στεκόταν παγωμένος πάνω από κάτι, ένα αντικείμενο. Όταν ο Μάικλ πλησίασε, κατάλαβε ότι δεν ταίριαζε με τη μορφολογία του εδάφους. Έμοιαζε με αλουμίνιο, σαν να ήταν κομμάτι από... διαστημόπλοιο.

Οι δύο επιστήμονες αντάλλαξαν ένα σαστισμένο βλέμμα, και ο Νίκο σήκωσε το κομμάτι αλουμινίου. Πάνω, είχε χαραγμένη μια επιγραφή, *Aristotle I*. Ο Μάικλ ήταν έκπληκτος. Η

επιγραφή αυτή υποδήλωνε την ανθρώπινη παρουσία –η μορφή του Αριστοτέλη ήταν γνωστή στους ανθρώπους- όμως κανείς δεν φαινόταν να είναι εκεί, σε αυτόν τον έρημο πλανήτη.

«Την ξέρω αυτήν την επιγραφή!» αναφώνησε ο Νίκο. «Αυτή η αποστολή ήταν μια αποτυχία» ξεκίνησε να εξηγεί γρήγορα, «και κανείς δεν έμαθε ποτέ τι απέγινε! Μπορείς να το φανταστείς!» συνέχισε «μόλις ξεδιαλύναμε ένα μυστήριο!».

Ο Μάικλ προσπάθησε να μην αναρωτηθεί πώς ο Νίκο ήξερε για αυτήν την αποστολή, μιας και δεν ήταν καθόλου γνωστή. Αντίθετα, προχώρησε σε ένα πιο πιεστικό ζήτημα. «Τι λες να σημαίνει αυτό; Λες να είμαστε σε κίνδυνο;»

Αν και δεν μπορούσε να δει το πρόσωπο του συναδέλφου του με λεπτομέρεια, θα ορκιζόταν ότι του έριξε ένα απαυδισμένο βλέμμα. «Φυσικά και είμαστε σε κίνδυνο, αλλά δε νομίζω να είναι εξαιτίας του διαστημοπλοίου. Είναι σχετικά παλιά αποστολή και λάθη συμβαίνουν. Απλώς υπήρξε ένα πρόβλημα με το σκάφος. Ίσως, απλά, να έτυχε να πέσει εδώ».

Ο Μάικλ κατάπιε την επιθυμία να τον ρωτήσει πώς τα γνώριζε όλα αυτά, και έκανε να γυρίσει να ενημερώσει τους άλλους. Πριν όμως το κάνει, τον πρόλαβαν εκείνοι.

«Ε, παιδιά» φώναξε ο Ρόμπερτ «ελάτε να δείτε τι βρήκαμε!».

Ο Μάικλ απάντησε πως είχαν και αυτοί κάτι να τους δείξουν, και μαζί με το Νίκο, πλησίασαν τους συναδέλφους τους. Πριν μιλήσουν εκείνοι, οι άλλοι άρχισαν να μιλούν με ενθουσιασμό.

«Καθώς παρατηρούσαμε το έδαφος» άρχισε να εξηγεί η Λίζα «βρήκαμε αυτό εδώ». Έδειχνε σε ένα μέρος του εδάφους όπου υπήρχε μια μικρή τομή, σαν να είχε χαραχτεί από κάποιον. «Στην αρχή το αγνοήσαμε, όμως» άγγιξε τη γραμμή στο έδαφος «όπως βλέπετε, αυτό το κομμάτι σηκώνεται!». Και πράγματι, ήταν σαν μια μικρή καταπακτή. Ο Μάικλ ξέχασε ό,τι ήθελε να πει προηγουμένως καθώς επεξεργαζόταν τη νέα αυτή πληροφορία.

«Φαίνεται να οδηγεί σε κάτι σαν υπόγειο τούνελ, σαν σήραγγα!» αναφώνησε η Λέιλα. «Και το πιο ενδιαφέρον, είναι ότι φαίνεται σκαμμένη από κάποιον, πράγμα που σημαίνει...»

«Ότι μάλλον υπάρχει ή υπήρχε ζωή» συμπλήρωσε τα λόγια της ο Μάικλ.

«Ακριβώς! Και μάλιστα με σημαντικό μέγεθος νοημοσύνης» συνέχισε η Λέιλα, «εάν έχουν σκάψει ολόκληρη σήραγγα».

Η ομάδα είχε συσπειρωθεί γύρω από το άνοιγμα, και η περιέργεια πλανιόταν στον αέρα. Όχι μόνο είχαν προσγειωθεί με ασφάλεια, είχαν μαζέψει τα δείγματα και χωρίς καν να σπαταλήσουν χρόνο, είχαν στα χέρια τους ένα σημαντικό εύρημα.

«Λοιπόν» ρώτησε ο Ρόμπερτ. «Τι περιμένουμε;»

Δεν χρειαζόταν να εξηγήσει τι εννοούσε. Όλοι ήξεραν τι σήμαιναν τα λόγια του, πιθανότατα όλοι μοιράζονταν τις ίδιες σκέψεις. Όλα πήγαιναν πολύ καλά –και αυτό ήταν μια απρόσμενα καλή εξέλιξη. Ο Ρόμπερτ δεν πήρε λεκτική απάντηση στην ερώτησή του. Η Λίζα πήδηξε μέσα στη σήραγγα, και την ακολούθησε ο Στίβεν και η Κρίστα και ο Νίκο. Ένας μετά τον άλλον, έπεφταν στην καταπακτή.

«Μοιάζει με υπόγειο διάδρομο!» είπε κάποιος.

«Πρέπει να το δείτε, είναι απίστευτο!» προσέθεσε μια άλλη ζωντανή φωνή.

Ο Μάικλ πήδηξε τελευταίος στην καταπακτή. Έριξε μια βιαστική ματιά πίσω του και έκανε το άλμα που θα του άλλαζε τη ζωή-οριστικά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3: Κρίστα

Η Κρίστα ανασήκωσε απότομα το κεφάλι από τα χαρτιά που μελετούσε. Νόμιζε ότι άκουσε έναν ασαφή και ανεπαίσθητο ήχο από την αχανή σήραγγα. Προσήλωσε το βλέμμα προς την κατεύθυνση του πιθανού κινδύνου κι ετοιμάστηκε να αντιμετωπίσει την ενδεχόμενη απειλή. Η αμυγδαλή της ήταν έτοιμη για «μάχη ή φυγή». Ενστικτωδώς φοβόταν ότι οι εξωγήινοι θα τους αντιμετώπιζαν εχθρικά.

Έπειτα όμως από λίγα λεπτά παρατήρησης ηρέμησε και οι ορμόνες δράσης επανήλθαν στο φυσιολογικό. *Θα φαίνε τα πολλά βιβλία επιστημονικής φαντασίας που βρίσκονται στο κεφάλι και στη βιβλιοθήκη μου*, σκέφτηκε και στράφηκε ξανά στη δουλειά της.

Μα δεν μπορούσε εύκολα να συγκεντρωθεί. Όλο και περισσότερο ένιωθε ότι αυτή η αποστολή ήταν μοιραίο να αποτύχει. Ήταν σαν εκείνα τα πρόχειρα διαγωνίσματα στο σχολείο που έπρεπε να είσαι καλά προετοιμασμένος για να επιτύχεις. Μα, εδώ, τι σήμαινε «καλή προετοιμασία»; Ποιος και πώς την ορίζει; Και το ξαφνικό και απροειδοποίητο θα καταδίκαιζε όλη τη ομάδα σε λανθασμένη αντιμετώπιση και αποτυχία;

Έδιωξε αυτές τις δυσάρεστες σκέψεις από το μυαλό κι εστίασε για άλλη μια φορά στη μελέτη των χαρτιών της. Ήταν κάτι έγγραφα που είχε επιλέξει προσεχτικά από τη συλλογή της όλων των χρόνων καθώς τα έκρινε απαραίτητα για την αποστολή. Βασικά, ήταν σημειώσεις που παρουσίαζαν τους διαφορετικούς τρόπους με τους οποίους, αν ανακαλύψεις ζωή στο διάστημα, μπορείς να επικοινωνήσεις μαζί της. Πριν την αναχώρησή τους από την Γη είχαν όλοι καταλήξει ότι ο καλύτερος τρόπος να επικοινωνήσουν με οποιαδήποτε μορφή ζωής ήταν η μουσική. Εκείνη είχε αμφιβολίες για αυτό, αν και δεν τις είχε ομολογήσει τότε κατά την διάρκεια της πολύωρης συνέλευσης τους. Ως διπλωμάτης, παρά τα επιστημονικά σεμινάρια που είχε παρακολουθήσει, ένιωθε άβολα να εκφράζει την άποψή της για θέματα επιστημονικής εμβέλειας.

Πήρε το βλέμμα από τα χαρτιά και αφού τα δίπλωσε προσεκτικά τα φύλαξε πίσω στην τσάντα της. Σηκώθηκε και πλησίασε τον Στίβεν ο οποίος κάτι συζητούσε χαμηλόφωνα με την Λίζα. Την προσπέρασε και στράφηκε προς τον συντονιστή.

«Τι έγινε, Κρίστα;», ρώτησε ο Στίβεν.

«Τίποτα σοβαρό. Απλά, ήθελα να ρωτήσω αν θα συνεχίσουμε την εξερεύνηση. Ο χρόνος επείγει.»

«Έχει δίκιο η Κρίστα. Σταματήστε να χαζεύετε, πρέπει να συνεχίσουμε. Δεν υπάρχει χρόνος για χάσιμο», είπε σαν να τους μάλωσε χαϊδευτικά και προπορεύτηκε παροτρύνοντας την ομάδα να τον ακολουθήσει.

Η Κρίστα βυθίστηκε στις σκέψεις της. Έκανε ένα βήμα και σκόνταψε πάνω στη Λίζα άγαρμπα, αλλά κατάφερε να κρατηθεί από μια προεξοχή του βράχου ανακόπτοντας την πτώση της τελευταία στιγμή. Στράφηκε μπερδεμένη προς την Λίζα προσπαθώντας να αντιληφθεί την πηγή της απάθειάς της. Και τότε την είδε. Σχεδόν χωρίς ανάσα προχώρησε με γρήγορο βηματισμό και προσπέρασε τη Λίζα που κοιτούσε έκθαμβη.

Στάθηκε κοντά στην υπόλοιπη ομάδα, η οποία παρατηρούσε σιωπηλή το χώρο. Ο ενθουσιασμός των συνεργατών της ήταν διάχυτος στον αέρα (σχεδόν ορατός).

Μπροστά της εκτεινόταν μια μακρόστενη αίθουσα - μάλλον τελετών συνειδητοποίησε η Κρίστα ρίχνοντας μια ματιά γύρω της. Στο κέντρο υψωνόταν δύο σειρές επιβλητικοί κίονες που στήριζαν την οροφή και ολόγυρα οι τοίχοι καλύπτονταν από δυσνόητα μοτίβα. Το πάτωμα ήταν επενδυμένο με ένα πέτρωμα –το οποίο η ίδια δεν κατάφερε να αναγνωρίσει παρά τα αμέτρητα σεμινάρια ορυκτολογίας που είχε παρακολουθήσει από τον Μάικλ πριν την απογείωση-το οποίο άλλαζε ελαφρώς χρωματισμούς ανάλογα με την οπτική γωνιά του παρατηρητή.

Κρίνοντας πάντως, από την έκφραση του Μάικλ πρέπει να ήταν πολύ σπάνιο. Ο Μάικλ γονάτισε και απέσπασε ένα δείγμα καλώντας το πέτρωμα launi crystal. Ο Στίβεν άρχισε να μοιράζει εντολές για να εξασφαλίσει την ενδεδειγμένη εξέταση της αίθουσας και οι καταξιωμένοι επιστήμονες- σύμφωνα με τη Λίζα- αμέσως ανέλαβαν το ρόλο που του είχε ανατεθεί στον καθένα. Η Κρίστα πλησίασε τις τοιχογραφίες. Ήταν φανερό ότι είχαν φιλοτεχνηθεί από έμβια νοήμονα όντα.

Μετά από αρκετή ώρα μελέτης η Κρίστα ανακεφαλαίωσε στο μυαλό της τα συμπεράσματα που είχε βγάλει από την μελέτη των τοιχογραφιών και κατευθύνθηκε στο κέντρο της αίθουσας προς το Μάικλ και την Λέιλα – την νευροβιολόγο – και άρχισε να συζητά μαζί τους για την ανακάλυψη τους και τον τρόπο που θα την ανακοίνωναν στους συνεργάτες του και, βέβαια, στον Γκρέγκορι.

Ξαφνικά η Κρίστα με την άκρη του ματιού της παρατήρησε μια αλλαγή στο περιβάλλον, αλλά δεν έδωσε σημασία παρά μόνο όταν άκουσε τον Ρόμπερτ να ουρλιάζει τρομαγμένο και τον είδε να πισωπατεί . Γύρω περιμετρικά της αίθουσας τους είχαν περικυκλώσει έμβια όντα τα οποία τους περιεργάζονταν με ενδιαφέρον. Όλοι πάγωσαν αμφιβάλλοντας για την επόμενη κίνηση τους.

Η Κρίστα ήταν εκείνη που αντέδρασε και έκανε αυτό που είχε εκπαιδευτεί να κάνει πριν την αναχώρησή τους από τη γη. Πάτησε το κουμπί του κασετοφώνου που κρατούσε, και η μουσική πλημμύρισε την αίθουσα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4: Λέιλα

Επικρατούσε σιωπή και το μουσικό κομμάτι του διάσημου συνθέτη αντηχούσε στη αίθουσα. Για λίγα δευτερόλεπτα δεν έγινε τίποτα, όμως αμέσως μετά τα όντα σωριάστηκαν στο πάτωμα και άρχισαν να βγάζουν κραυγές πόνου ή φόβου- η Λέιλα δεν μπορούσε ακριβώς να προσδιορίσει.

Τότε κατάλαβε. Οι υποψίες της και της Κρίστα είχαν δυστυχώς επαληθευθεί. Η ανατομία του εγκεφάλου των εξωγήινων όντων ήταν διαφορετική από αυτή του ανθρώπου. Κάποιο είδος αμυγδαλής ή παρομοίων υποδοχέων τους προκαλούσε πόνο ή φόβο, όπως φανέρωνε η έκφρασή τους.

Στα μάτια της Λέιλα καθρεφτιζόταν τώρα ο φόβος. Ίσα ίσα που πέρασαν από το μυαλό της αυτές οι σκέψεις μόλις είδε ένα από τα όντα να σηκώνεται και να πετάει ένα αντικείμενο σαν δόρυ το οποίο έσκισε τον αέρα κατευθυνόμενο προς την Κρίστα. Ακόμα στον αέρα το αντικείμενο επεκτάθηκε και από την άκρη του ξεπρόβαλε ένα κοφτερό ξυράφι. Η Λέιλα δεν είχε χρόνο να προειδοποιήσει την Κρίστα για να το αποφύγει.

Το κασετόφωνο έπεσε από τα χέρια της Κρίστα στο πάτωμα με κρότο και η μουσική σταμάτησε. Η Κρίστα έπεσε στο πάτωμα και πέθανε ακαριαία.

Τότε, εντελώς ανεξήγητα, σε αυτήν την κρίσιμη στιγμή, αντί να πανικοβληθεί ή να αντιδράσει, η Λέιλα επέστρεψε στο μάθημα της Βιολογίας στα σχολικά της χρόνια. Θυμήθηκε την αγαπημένη της δασκάλα, την κυρία Τάνια, να της υπογραμμίζει την σημαντικότητα του στελέχους στον ανθρώπινο εγκέφαλο και ότι αν προκληθεί βλάβη σε αυτό το όργανο το οποίο ελέγχει τον καρδιακό και τον αναπνευστικό ρυθμό, το θύμα οδηγείται σε ακαριαίο θάνατο.

Ήταν κρίμα που πέθανε η Κρίστα. Με την ευφυΐα της και την κοινωνικότητά της καρατούσε την ομάδα δεμένη. Εκείνη πάντως ποτέ δεν ήταν τόσο κοινωνική. Πάντα ήταν ένα κλειστό και ντροπαλό παιδί που το μόνο που την ένοιαζε ήταν η βιολογία.

Όμως τώρα, η λογική της επέτρεπε να παραμερίσει τους συναισθηματισμούς. Η έκκριση αδρεναλίνης την έκανε να σκέφτεται με ψυχρότητα, και απέστρεψε το βλέμμα της από την νεκρή Κρίστα. Αν ήθελαν να επιβιώσουν έπρεπε να δράσουν γρήγορα πριν οι εξωγήινοι συνέρθουν από το πόνο, παρά την έκπληξη που είχε υποστεί. Περιέσωσε την τσάντα και το κασετόφωνο της Κρίστα και παρότρυνε την υπόλοιπη ομάδα να την ακολουθήσει. Η Λέιλα οδήγησε τους συνεργάτες της στη πλησιέστερη έξοδο και όλοι μαζί απομακρύνθηκαν από το εξωγήινο πληθυσμό.

Η Λέιλα κατά την διάρκεια της φυγής τους ανακάλεσε την εξωτερική εμφάνιση των όντων και τα γεγονότα που είχαν συμβεί ως τότε προσπαθώντας βάσει της βιολογίας να δώσει μια λογική εξήγηση της κατάστασης. Το παρουσιαστικό και η ανατομία των όντων δεν είχε πολλές ομοιότητες με αυτό των ανθρώπων. Καταρχάς ήταν μικρόσωμοι και πιο κοντοί και το δέρμα τους ήταν σκληρό και ανθεκτικό, μάλλον εξαιτίας της ζωής κάτω από το έδαφος και την επιβίωση στο σκοτάδι. Είχαν μεγαλύτερο κεφάλι και όλα τα χαρακτηριστικά αυτού που μάλλον ήταν το πρόσωπό τους ήταν τονισμένα.

Έτσι η Λέιλα συμπέρανε ότι είχαν μάλλον μεγαλύτερο και πιο αναπτυγμένο εγκέφαλο και πιο οξυμένες αισθήσεις. Η Λέιλα τότε συνειρμικά σκέφτηκε την πιθανότητα να τους

εντοπίσουν τα όντα βάση της όσφρησης όμως απομάκρυνε αυτή την σκέψη με το ερώτημα: έχουν όμως αισθήσεις; Τελικά όμως κατέληξε ότι μάλλον οι εξωγήινοι είχαν την ικανότητα να αισθανθούν εξαιτίας της αντίδρασής τους νωρίτερα στη αίθουσα με τις τοιχογραφίες.

Αυτό την επανέφερε στη πραγματικότητα και στην επιτακτική ανάγκη να φτάσουν στο διαστημόπλοιο. Ο Στίβεν είχε ήδη μοιράσει όπλα και τον απαραίτητο εξοπλισμό και τώρα προπορευόταν. Ξαφνικά όμως έχασε τον ρυθμό του και παραπάτησε.

Μα τι του συμβαίνει; αναρωτήθηκε η Λέιλα και αφού βεβαιώθηκε ότι ήταν καλά τον προσπέρασε και έστριψε στην επόμενη γωνία. Τότε ίσα που πρόλαβε να δει κάτι να της επιτίθεται και ποδοπάτησε ασυναίσθητα. Ένιωσε ένα τσουχτερό κάψιμο στο δεξί της ώμο εκεί όπου την είχε πετύχει το βλήμα του όπλου των όντων.

Και τότε κατάλαβε. Τα βακτήρια κατέτρωγαν την σάρκα της και διείσδυσαν στον οργανισμό της καταστρέφοντας όλα τα ζωτικά της όργανα. Τι ειρωνικό μια νευροβιολόγος να πεθάνει από ένα από τα αντικείμενα μελέτης της...

Όλη η ζωή της άρχισε να περνάει μπροστά από τα μάτια της. Τότε που παρακολούθησε το πρώτο μάθημα βιολογίας, τότε που έκανε την πρώτη ανατομία καρδιάς σε εργαστήριο ακόμα στα σχολικά της χρόνια και τότε που το απολυτήριο από το πανεπιστήμιο. Ο πόνος που ένιωθε ήταν φοβερός. Όμως με την τελευταία ρανίδα δύναμης που της απέμενε κατάφερε να φωνάξει και να ειδοποιήσει τους υπόλοιπους. Έπειτα ξεψύχησε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5: Στίβεν

Ο Στίβεν άκουσε την προειδοποίηση της Λέιλα και έκανε σήμα στους υπόλοιπους να καλυφτούν και να βρίσκονται σε ετοιμότητα με τα όπλα τους. Αυτός και η Λίζα κρύφτηκαν πίσω από μια προεξοχή του βράχου και ο Μάικλ, ο Ρόμπερτ και ο Νίκο χρησιμοποίησαν ως κάλυψη κάτι ογκώλιθους με παράξενη ορυκτολογική σύσταση τους οποίους ακόμα και σε μία τέτοια κατάσταση έκτακτης ανάγκης ο Μάικλ παρατηρούσε με ενδιαφέρον.

Ωστόσο, ο Στίβεν δεν μπορούσε να μοιραστεί το ενδιαφέρον του. Η αποστολή καταστρεφόταν μπροστά στα μάτια του. Προσπάθησε να συντάξει ένα κατάλληλο σχέδιο αντιμετώπισης βασισμένο στη σωστή στρατηγική για την αντιμετώπιση του εχθρού, όμως δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί. Αυτές οι ημικρανίες που είχαν κάνει την εμφάνισή τους από την προσεδάφιση στο πλανήτη είχαν γίνει σφοδρότερες τώρα.

Από μικρός υπέφερε από πονοκεφάλους όμως αυτό ήταν κάτι διαφορετικό. Ένιωθε τον πόνο να του τρυπάει το κρανίο, δριμύς και διαπεραστικός. Κάποιες φορές μάλιστα ένιωθε όλο το δεξί του ημισφαίριο να νεκρώνεται και αισθανόταν μια ανατριχίλα και ένα μούδιασμα. Άλλες φορές τον έπιαναν ταχυπαλμίες.

Είχε αρχίσει να υποψιάζεται ότι όλες αυτές οι αντιδράσεις του οργανισμού του ήταν παρενέργειες από το ταξίδι με το 90% της ταχύτητας του φωτός αλλά δεν είχε εκμιστηρευτεί τις υποψίες του στους συναδέλφους του. Στην αρχή δεν έδωσε σημασία, και τώρα δεν μπορούσε να τους πανικοβάλλει. Είχε συμβεί κάτι το αδιανόητο, είχαν χαθεί –σκοτωθεί, και μάλιστα από εξωγήινους- δύο μέλη της αποστολής, και δεν μπορούσαν καν να το αναλογιστούν, επειδή έπρεπε να τρέξουν για να σωθούν οι ίδιοι.

Τελικά μετά από λίγες βασανιστικές στιγμές αναμονής και κορύφωσης του πόνου, αφού βεβαιώθηκαν ότι ο κίνδυνος είχε περάσει για την ώρα, προχώρησαν επιφυλακτικά προς την στροφή του διαδρόμου. Ο Στίβεν αφού με γρήγορες και μεθοδικές κινήσεις μάζεψε την τσάντα της Κρίστα από το σημείο που είχε πέσει κατά την διάρκεια της επίθεσης απέστρεψε το βλέμμα του από τα απομεινάρια της Λέιλα. Τα βακτήρια μετά την κατανάλωση της τροφής είχαν εξαφανιστεί.

Όλοι στάθηκαν πάνω από το πτώμα της Λέιλα κρατώντας μερικές στιγμές σιωπή προς τιμή και των δύο συνεργάτιδων τους.

Ακόμα και στο πρόσωπο της πάντα παγερής και ανέκφραστης Λίζα κατάφερε να διακρίνει τον πόνο για το χαμό της Λέιλα. Δεν έπρεπε όμως πια να σκέφτεται το θάνατο της. Έπρεπε να πάρει δύναμη από την θυσία της και να προχωρήσει μπροστά σώζοντας τους εναπομείναντες.

Ένα πιο ψύχραιμο κομμάτι του αναρωτήθηκε γιατί η επίθεση στη Λέιλα ήταν μεμονωμένη. Ίσως πιο κάτω να τους είχαν στήσει ενέδρα. Παραμέρισε τον ξαφνικό πονοκέφαλο που τον χτύπησε ξανά και προσηλώθηκε στην ανακάλυψη τρόπου διαφυγής από την σκοτεινή σήραγγα. Ορκίστηκε ότι αν κατάφερναν να επιβιώσουν και να επιστρέψουν στην γη δεν θα ξαναέμπαινε ποτέ σε υπόγειο.

Επιθεώρησε το περιεχόμενο της τσάντας του και ανέσυρε μια συσκευή εντοπισμού της θέσης του διαστημοπλοίου και έναν ανιχνευτή θερμότητας ο οποίος αποκάλυπτε την θέση όλων των σωμάτων που εξέπεμπαν θερμότητα.

Συγκέντρωσε τους υπόλοιπους και τους προειδοποίησε: «Είμαι σίγουρος ότι τα όντα μας έχουν στήσει παγίδα. Επειδή όμως έχουν σαφώς καλύτερη γνώση του χώρου και της μορφολογίας του εδάφους πρέπει να είμαστε ιδιαίτερα προσεκτικοί και να φερθούμε έξυπνα». Μίλαγε όσο πιο συγκρατημένα μπορούσε, προσπαθώντας να φανεί σαν να είχε τον έλεγχο της κατάστασης, ώστε να τους ηρεμήσει.

«Αυτά είναι προφανώς καλύτερα εξοπλισμένα από εμάς με προηγμένα τεχνολογικά μέσα και όπλα τα οποία μπορούν να διαπεράσουν τις στολές μας και να μας προκαλέσουν σοβαρή ζημιά, αν όχι να μας σκοτώσουν. Ο στόχος μας είναι φτάσουμε στο διαστημόπλοιο και να ξεφύγουμε, μπορούμε να τα καταφέρουμε!».

Μετά από αυτό το σύντομο λόγο, τους οργάνωσε κατάλληλα και ξεκίνησαν να μετακινούνται τώρα πια με προσοχή. Ο Νίκο και ο Στίβεν προπορεύονταν ενώ οι υπόλοιποι ακολουθούσαν. Ξαφνικά τους έκλεισε το δρόμο μια θωρακισμένη πόρτα.

Ο Νίκο προχώρησε μπροστά και βγάζοντας την εργαλειοθήκη του από το σακίδιο του έκανε κάποιες μετατροπές στην πόρτα η οποία άνοιξε τρίζοντας αποκαλύπτοντας ένα κυκλικό δωμάτιο. Έκανε να προχωρήσει μπροστά, αλλά καθώς η Λίζα, ο Ρόμπερτ και ο Μάικλ τον προσπερνούσαν μπαίνοντας στο δωμάτιο, ο Στίβεν τράβηξε τον Νίκο βιαστικά πίσω. *Είναι παγίδα*, ούρλιαζε το ένστικτό του, τα μηνίγγια του πάλλονταν από τον πόνο.

«Νίκο πρέπει να...» δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει την φράση του καθώς η πόρτα έκλεισε αυτόματα μπροστά του παγιδεύοντας τους υπόλοιπους μέσα.

Ο Νίκο όρμησε μπροστά προσπαθώντας να την ξανανοιξει αλλά οι προσπάθειες του στάθηκαν μάταιες.

Από την αίθουσα έβγαιναν τρομακτικοί ήχοι ανάμεικτοι με φρικτές κραυγές. Ήταν ένας τρομερός ήχος που τρυπούσε τα αυτιά του παρόλο που βρισκόταν έξω από την αίθουσα. Δεν μπορούσε να φανταστεί πώς θα ήταν για τους καημένους τους συνεργάτες του, όμως ήξερε ότι, ό,τι και αν ήταν αυτό που τους έπαιζαν, είχε τις ίδιες επιπτώσεις που είχε η μουσική τους στους εξωγήινους.

Οι κραυγές πόνου και τρόμου των συνεργατών του που σιγά σιγά κόπασαν. Ο Στίβεν έπεσε στα γόνατα απελπισμένος πια. «Δεν γίνεται να χάσουμε άλλους, απλώς δεν γίνεται» ψιθύρισε αποκαρδιωμένος. Ο Νίκο ήρθε στο πλευρό του και τον στήριζε απομακρύνοντας τον.

Ο θάνατος των συντρόφων ήταν φριχτός. Υπέθετε ότι τους είχαν βάλει κάποιο υπέρηχο που τους βασάνισε μέχρι θανάτου.

Από τις μονοπωλήσεις τους τον έβγαλε ο πονοκέφαλος, που γινόταν όλο και σφοδρότερος, ενώ τώρα και στο αριστερό τμήμα του σώματός του ένιωθε ένα ελαφρύ μούδιασμα. Εκείνος και ο Νίκο, μετά από πολλές προσπάθειες, κατάφεραν ελισσόμενοι στις ατελείωτες σήραγγες να βρουν το δρόμο για την επιστροφή στο διαστημόπλοιο.

Επιτέλους βγήκαν στην επιφάνεια του πλανήτη. Ο Στίβεν τώρα μετά βίας μπορούσε να περπατήσει. Τα πάντα άρχισαν να μαυρίζουν γύρω του. Σωριάστηκε στο χώμα. Ο Νίκο έτρεξε κοντά του αλλά ήταν πια αργά. Ο Στίβεν ήξερε ότι, παρά τις απεγνωσμένες προσπάθειες του Νίκο να τον σώσει, δεν υπήρχε ελπίδα για αυτόν. Πάντα υπάρχει ένα τίμημα για την αλαζονεία των ανθρώπων και ίσως για αυτό απέτυχε αυτή η αποστολή. Η ανθρωπότητα δεν ήταν έτοιμη για αυτό το εγχείρημα.

Τότε θυμήθηκε. *Η πλακέτα! Δεν έπρεπε να χαθεί, έπρεπε να την βρουν οι εξωγήινοι!*

Ωστόσο είχε χάσει πια την ικανότητα του λόγου και βυθιζόταν όλο και περισσότερο στο σκοτάδι. Ευχήθηκε να τα κατάφερνε ο Νίκο, και ένιωσε την ελπίδα να φουντώνει βλέποντας τον να τρέχει προς το διαστημόπλοιο. Μετά, όλα μαύρισαν.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ο ασθενής 456 ήταν μακράν η πιο ενδιαφέρουσα περίπτωση που είχε δει ποτέ η δόκτωρ Μεντ στην σταδιοδρομία της ως ψυχίατρος, και όχι λόγω της προόδου που σημείωνε, αλλά λόγω της ιστορίας του. Δεν είχαν συχνά ασθενείς που είχαν ταξιδέψει στο διάστημα και είχαν μιλήσει με εξωγήινους στην κλινική τους –οι περισσότεροι ήταν κοινói εγκληματίες ή άλλοι περιέργοι άνθρωποι με τα δικά τους προβλήματα.

Όμως αυτός, ο 456, είχε εισαχθεί στην κλινική μετά από πολύπλοκες κρατικές διαδικασίες. Έπρεπε να διασφαλιστεί η απόλυτη μυστικότητα για το άτομο του –μόνο η ίδια και μερικά ακόμα επίλεκτα άτομα μπορούσαν να διαβάσουν τον απόρρητο φάκελό του. Έτσι, πριν καν έρθει στην κλινική, ο 456 ήταν διάσημος ασθενής ανάμεσα στο προσωπικό.

Ο ασθενής 456 ήταν ένας επιστήμονας, και μάλιστα σπουδαίος. Η καριέρα του, βέβαια, ήταν σύντομη και έληξε σχετικά άδοξα, όμως παρέμενε λαμπρή. Είχε, μάλιστα, συμμετάσχει σε μία μυστική αποστολή, πλήρως επανδρωμένη, που, ανάμεσα σε άλλα, είχε κατορθώσει αυτό για το οποίο μονάχα διάβαζαν σε βιβλία επιστημονικής φαντασίας: την ‘γνωριμία’ με εξωγήινους.

Και δεν ήταν μόνο αυτό. Από ολόκληρη την αποστολή, αυτός ήταν ο μοναδικός επιζών. Ακόμα και αν δεν ήταν ιδιαίτερα συνεργάσιμος, οι γιατροί είχαν πρόσβαση στις μνήμες του και ήθελαν απεγνωσμένα να δουν πώς ήταν ο άνθρωπος που είχε σωθεί μόνος του από μια ολόκληρη αποστολή, τι υπήρχε θαμμένο στον εγκέφαλό του.

Το όνομά του ήταν Νικόλαος Μπέρτι.

Ο Νικόλαος Μπέρτι, λοιπόν, υπήρξε ένας περίφημος επιστήμονας, δόκτορας, απόφοιτος του MIT, σχεδιαστής του διαστημοπλοίου της αποστολής, αποκαλούμενος «το ανερχόμενο αστέρι της φυσικής». Ήταν μορφή στον τομέα του. Ωστόσο, ο άνθρωπος που ήρθε στην κλινική ήταν ξεκάθαρα σκιά του εαυτού του.

Περπατούσε αποκαρδιωμένος, με τους ώμους σκυφτούς και το κεφάλι κάτω. Ήταν αδύνατος και αδύναμος, η έκφρασή του ήταν πάντα άδεια και τα μάτια του φάνταζαν κενά. Ταυτόχρονα όμως, ενέπνεε τον αέρα ενός ατόμου που βασανιζόταν από κάτι, κάτι σημαντικό. Βέβαια, ο Νίκο, όπως τον φώναζαν οι περισσότεροι, δεν μπορούσε να το εκφράσει. Μετά το ταξίδι, είχε αποκτήσει προβλήματα ομιλίας, αν και αυτό δεν ήταν το μοναδικό θέμα με αυτόν τον ασθενή.

Η δόκτωρ Μεντ ποτέ δεν θα ξεχάσει την πρώτη φορά που κοίταξε στον εγκέφαλό του. Είχαν εισάγει ένα ηλεκτρόδιο στις περιοχές που ήθελαν να εξερευνήσουν και αποκρυπτογραφούσαν τις πολύπλοκες συνάψεις του οργάνου, και όλοι οι γιατροί είχαν πέσει πάνω από τον εγκέφαλό του σαν τις μέλισσες που βουίζουν γύρω από το μέλι.

Ήταν μετά από πολύωρο ‘σκάλισμα’ όταν ανακάλυψαν τι είχε συμβεί σε εκείνο το μοιραίο ταξίδι. Μετά το λάθος που έγινε με τη μουσική, τα περισσότερα μέλη της ομάδας σκοτώθηκαν, μαζί και ο συντονιστής του εγχειρήματος, ένας επιστήμονας επονομαζόμενος Στίβεν Μπλέικ. Ο θάνατος αυτού του άνδρα σημάδεψε ιδιαίτερα τον Νίκο. Φαίνεται ότι είχε αναγνωρίσει σε αυτόν έναν ικανό και αξιοσέβαστο αρχηγό.

Παρόλα αυτά, το ένστικτο του Νίκου για επιβίωση είχε υπερισχύσει, και τον καθοδήγησε στο διαστημόπλοιο που ο ίδιος είχε κατασκευάσει για να ξεφύγει από τους εξωγήινους. Πάνω

όμως στην μανιασμένη προσπάθειά του να ξεφύγει, παρέλειψε να συνδέσει σωστά τους μηχανισμούς που ασφάλιζαν τα νευρικά του κύτταρα. Έτσι, αν και επέστρεψε σχετικά αβλαβής στη Γη, ένα κομμάτι του Νίκο είχε μείνει πίσω, στον γαλαξία 351, και είχε πεθάνει με τους συντρόφους του.

Η επόμενη μέριμνα της δόκτωρ Μεντ ήταν να ερευνήσει τη μουσική. Η μουσική είχε στιγματίσει τον Νίκο, είχε υποθέσει μετά την έρευνα στον εγκέφαλό του, και τα πειράματά της το επιβεβαίωσαν. Όποτε έπαιζαν τη μελωδία που είχαν επιλέξει να παίζουν στους εξωγήινους, ο Νίκο άρχιζε να κουνιέται σπασμωδικά λες και προσπαθούσε να εμποδίσει τη συνάδελφό του. Όταν δε τον έβαζαν να ακούει σφυριχτούς ήχους, ο Νίκο ταραζόταν σαν μικρό παιδί, και τον έπιαναν ακόμα και κρίσεις πανικού.

Πολλές φορές η γιατρός θαύμαζε τον ασθενή 456 για τη δύναμή του, απλώς και μόνο που είχε καταφέρει να σύρει τον εαυτό του μέχρι το διαστημόπλοιο, παρά τα όσα είχε δει, και παρά το γεγονός ότι τον σημάδεψαν ανεξίτηλα, όπως επιβεβαίωναν οι συνάψεις από τον εγκέφαλό του. Έτσι, κατέβαλε ιδιαίτερη προσπάθεια ώστε να τον βοηθήσει.

Το ταξίδι με το 90% της ταχύτητας του φωτός, όμως, δεν ήταν κάτι που μπορούσε να αντιμετωπίσει. Το παραστράτημα του Νίκο του είχε κοστίσει πολλά. Έτσι, αν και κατάφερε να επιδιορθώσει το κέντρο Broca της ομιλίας του, ήξερε ότι θα ρίσκαρε πολλά αν τον έβαζε σε συναισθηματικά φορτισμένες καταστάσεις.

Άλλωστε, το πρώτο πράγμα που είπε ο Νίκο, μόλις επιδιόρθωσαν το κέντρο ομιλίας του, ήταν ότι απέτυχε, και, τις λίγες φορές που είχε νοητικές αναλαμπές, βασανιζόταν από σκέψεις για την κατάντια του ή για το πώς θα μπορούσε να είχε αλλάξει τα πράγματα.

Έτσι, η γιατρός φρόντιζε να μην του θυμίζει πολύ την επιχείρηση και τους εξωγήινους, και στεναχωριόταν και η ίδια με το πώς είχε αχρηστευτεί αυτή η σπουδαία προσωπικότητα. Η δόκτωρ Μεντ ήταν έμπειρη με τους εγκεφάλους των ανθρώπων και ήξερε να αναγνωρίζει έναν εξελιγμένο –και ο δικός του ήταν θαυμαστός.

Αυτό όμως που την ενοχλούσε περισσότερο από όλα ήταν ότι δεν μπορούσε να αναγνωρίσει ο Νίκο την επιτυχία του.

Αν και δεν το έμαθε ποτέ, η αποστολή δεν ήταν το φιάσκο που νόμιζε ότι ήταν. Ναι μεν ήταν τραγικά πολύνεκρη, αλλά όχι αποτυχημένη. Διότι οι εξωγήινοι φαίνεται να ερεύνησαν τα σώματα των νεκρών, με αποτέλεσμα να βρουν την πλάκα με το βίντεο για την επικοινωνία με τον πλανήτη.

Η δόκτωρ Μεντ δεν ήξερε ποια ήταν ακριβώς η εξέλιξη των πραγμάτων, γιατί ήταν ένα από τα κυβερνητικά μυστικά, όμως οι εξωγήινοι κατάφεραν να έρθουν σε επαφή με τους ανθρώπους. Έτσι, μετά από κοπιαστική προσπάθεια, όπως έμαθε από γνωστούς της, επιστήμονες της ESA είχαν καταφέρει να επιτύχουν την επικοινωνία με τη βοήθεια της νευροβιολογίας.

Επρόκειτο για μια πολύπλοκη διαδικασία, όμως, με λίγα λόγια, ήταν τηλεπάθεια. Οι επιστήμονες είχαν καταφέρει να μετατρέψουν εγκεφαλικά και νευρικά σήματα σε ηλεκτρομαγνητικά κύματα, και είχαν εκπαιδεύσει συγκεκριμένα άτομα ώστε, κάποια στιγμή, να έρθουν σε επαφή με τους εξωγήινους του πλανήτη Hebe.

Βέβαια, κανείς δε μίλαγε για αυτά δημοσίως. Αν και το εγχείρημα παρουσίαζε πολλά πλεονεκτήματα, είχε και σοβαρούς κινδύνους. Οι άνθρωποι θα σύναπταν ένα είδος γαλαξιακής συμμαχίας και ίσως να μάθαιναν περισσότερα για τους άλλους πλανήτες και την πιθανή ζωή. Είχαν, άλλωστε, πολλά να μάθουν από τους εξωγήινους. Είχαν κοινή προέλευση; Ποιες ήταν οι διαφορές τους;

Παρόλα αυτά, ήταν ανησυχητική η πρόοδος των εξωγήινων. Ο φόβος κάποιων επιστημόνων ότι μπορεί να θελήσουν να καταστρέψουν τη Γη, ή, ακόμα πιο πιθανό, να τη σφετεριστούν αφανίζοντας την ανθρωπότητα, οδηγούσε σε μυστικοπαθείς στάσεις. Η επιστημονική κοινότητα ήταν διχασμένη. Η ανθρωπότητα βρισκόταν σε ένα μεγάλο δίλημμα που θα μπορούσε να την οδηγήσει στην καταστροφή της. Στο μικρό μας σπίτι, οι άνθρωποι έχουμε συνηθίσει να είμαστε –ή να νιώθουμε ότι είμαστε– οι ισχυρότεροι. Ξαφνικά, όμως, οι άνθρωποι μπορεί να γινόντουσαν οι πιο αδύναμοι.

Όπως και να χει πάντως, από επιστημονικής άποψης, παρά τις παράπλευρες απώλειες, η αποστολή ήταν ένας θρίαμβος. Όπως κάθε επιτυχία είχε ένα τίμημα, το οποίο το πλήρωσαν όλοι οι συμμετέχοντες, ακόμα και αν δεν τους άξιζε.

Η δόκτωρ Μεντ έδωξε αυτές τις σκέψεις από το μυαλό της. Δεν της άρεσε που σκεφτόταν τόσο πολύ τον ασθενή 456. Ένιωθε υπερβολική συμπόνια, πράγμα που ήταν αντιεπαγγελματικό από την μεριά της, ως ψυχίατρος. Άλλωστε, δεν είχε νόημα να τον σκέφτεται πια.

Μια βδομάδα πριν, ο Νίκο Μπέρτι είχε αυτοκτονήσει. Κανείς δεν κατάλαβε πώς ακριβώς, αλλά η γιατρός είχε βάσιμες υποψίες. Προφανώς, σε μία από αυτές τις αναλαμπές του μυαλού του, που ξετυλιγόταν όλη η εξυπνάδα, ο περήφανος επιστήμονας είχε ξυπνήσει μέσα του και τον έβγαλε από την άσκοπη και άδεια ζωή του. Η γιατρός δεν λυπόταν και τόσο για αυτό, όσο για τις μίζερες σκέψεις του, που του υπαγόρευαν ότι θα μπορούσε να είχε σώσει κάποιον, όμως δεν τα κατάφερε.

Την παρηγορούσε, όμως, το γεγονός ότι ο θάνατός του υπήρξε λυτρωτικός. Πριν πέσει από την ταράτσα του κτιρίου, ο Νίκο κοίταζε τα αστέρια, και ονειρεύτηκε ότι πετούσε.

Ήθελε τόσο πολύ να πετάξει...

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Αρχικά, πριν ειπωθεί οτιδήποτε άλλο περί αυτής της εργασίας, θα θέλαμε να είναι ξεκάθαρο: πολλά στοιχεία αυτού του διηγήματος είναι φανταστικά. Για παράδειγμα, δεν υπάρχει στην πραγματικότητα ο πλανήτης Hebes ή ο Γαλαξίας 351 –είναι ένα αποκόμημα της φαντασίας μας, ένας πλανήτης που φτιάξαμε, ώστε να είναι φιλόξενος σε άλλες μορφές ζωής. Άλλωστε, η μικρή ιστορία μας λαμβάνει χώρα στο –όχι και τόσο μακρινό, τελικά- μέλλον, οπότε η τεχνολογία θα είναι διαφορετική και –μάλλον- πιο προχωρημένη.

Παρόλα αυτά, η εργασία μας είναι βασισμένη σε επιστημονικές αρχές και θεωρίες, όπως αυτή της σχετικότητας ή του παραδόξου του Φέρμι. Αν και πολλά στοιχεία είναι φανταστικά λοιπόν, το διήγημα αυτό δεν παύει να είναι μια πιθανή εξέλιξη των πραγμάτων στην προσπάθεια του ανθρώπου να γνωρίσει αυτόν τον κόσμο «τον μικρό, τον μέγα», όπως έγραψε και ο ποιητής Οδυσσέας Ελύτης.

Ο Οδυσσέας, από τον οποίο πήρε το όνομά του και ο διαγωνισμός, είναι ο πρωταγωνιστής στο πασίγνωστο έπος του Ομήρου, την *Οδύσσεια*. Έχοντας συμμετάσχει στον δεκάχρονο Τρωικό πόλεμο, ο ήρωας του έπους αναγκάζεται να περιπλανηθεί για δέκα ακόμη χρόνια πριν γυρίσει επιτέλους σπίτι, στην Ιθάκη.

Ο δρόμος στην Ιθάκη ήταν μακρύς και δύσκολος, «γεμάτος περιπέτειες, γεμάτος γνώσεις» (Κ.Π. Καβάφης), και για να τα καταφέρει ο Οδυσσέας έπρεπε να αξιοποιήσει την εξυπνάδα του, να χρησιμοποιήσει την εφευρετικότητα του, να δοθεί με αποφασιστικότητα στον στόχο του. Ο πολυμήχανος Οδυσσέας που περιπλανιόταν στα πελάγη τόσα χρόνια για μια Ιθάκη θυμίζει πάρα πολύ την ανθρωπότητα, που τα βάζει με τα όριά της για να ικανοποιήσει τους δικούς της στόχους, την περιέργειά της, για να εξασφαλίσει την επιβίωσή της.

Η επικοινωνία με εξωγήινα όντα είναι ένα ζήτημα που, κατά τη γνώμη μας, πρόκειται να μας απασχολήσει στο σύντομο μέλλον. Αν και έχουμε συνδυάσει τους εξωγήινους με αυτές τις φαντασμαγορικές ταινίες φαντασίας, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η ύπαρξη τους είναι ένα πολύ ρεαλιστικό σενάριο. Αυτός ήταν ένας από τους λόγους που επιλέξαμε να αναφερθούμε στην επικοινωνία με τους εξωγήινους, και το συνδυάσαμε με το εντυπωσιακό ταξίδι με το 90% της ταχύτητας του φωτός, μια εξαιρετικά ενδιαφέρουσα ιδέα. Σήμερα, ό,τι υπάρχει στην ιστορία μας μοιάζει αδύνατο. Ποιος ξέρει όμως; Ίσως σε μερικά χρόνια από τώρα να είναι πραγματικότητα.

Αυτό είναι που μας γοήτευσε σε αυτόν τον διαγωνισμό, και μας παρότρυνε να αναλάβουμε αυτήν τη μεν προκλητική, αλλά ενδιαφέρουσα εργασία.

Τέλος, θα θέλαμε να ευχαριστήσουμε τους καθηγητές μας στον όμιλο Φυσικής και Κοσμολογίας που μας έδωσαν τόσα ερεθίσματα, και μας παρουσίασαν αυτόν τον διαγωνισμό. Μακάρι να είχαν περισσότερα παιδιά σαν εμάς την ευκαιρία να ασχοληθούν με τέτοια ζητήματα, να διευρύνουν και άλλο τους ορίζοντές τους. Ακόμη και αν το παραμελούμε, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι πρέπει πάντα να προσπαθούμε για την ευημερία όλων. Μπορεί να ακούγεται ιδεαλιστικό, αλλά είναι σημαντικό –ίσως περισσότερο και από την εξερεύνηση του διαστήματος.

Ευχαριστούμε πολύ για την προσοχή σας!

Evolvers II (Αριάδνη, Γιάννης, Ελένη)

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Παρακάτω είναι οι πηγές οι οποίες μας ενέπνευσαν και μας πληροφόρησαν πάνω σε σημαντικά ζητήματα.

- Ray Bradbury, *Τα χρονικά του Άρη*
- Daniel Goleman, *Η συναισθηματική νοημοσύνη*
- Rita Carter, *Ο ανθρώπινος εγκέφαλος*
- Russell Stannard, *Ο χρόνος και ο χώρος του θείου Αλβέρτου*
- Steve Parker, *Το Ανθρώπινο Σώμα*
- Charles Taylor, *Σύγχρονη Εγκυκλοπαίδεια των Επιστημών και της Τεχνολογίας*
- Richard Dawkins, *Το Εγωιστικό Γονίδιο*

- <http://recursos.salonesvirtuales.com/wp-content/uploads/2012/04/Life-in-the-Universe.pdf>
- <http://keisan.casio.com/exec/system/1224059993>
- <http://www.astrobiologia.pl/ena/whatisa.html>
- <http://www.smithsonianmag.com/science-nature/what-is-on-voyagers-golden-record-73063839/?no-ist>
- <https://www.youtube.com/watch?v=ttZCKAMpcAo>
- <https://www.youtube.com/watch?v=sNhhvQGsMEc>
- <https://www.youtube.com/watch?v=1fQkVqno-uI>
- https://www.nasa.gov/mission_pages/apollomissions/apollo10.html#.Vquy6bKLSM8
- <http://voyager.jpl.nasa.gov/mission/>

The universe is full of magical things patiently waiting for our wits to grow sharper. (Eden Phillpotts)